

Justitsministeren: Det er i Grunden under ugunstige Ansigtier, jeg tager Ordet, da de sidste Ord, der faldt fra den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) gik ud paa, at der var Faa, der havde taget faa meget feil af Værnepligtsloven som Justitsministeriet. Smidlertid slaer jeg mig lidt til No med, at det er kun kort siden, jeg overtog Justitsministeriet, og at jeg altsaa ikke har kunnet deeltage i det, som den ærede Rigsdagsmand troer at kunne lægge det til Last. Jeg maa tilstaae, at jeg er lidt i Forlegenhed med Hensyn til Maaden, hvorpaa jeg skal komme ind paa den ærede Rigsdagsmands Ytringer med Hensyn til mit Endringsforslag under Nr. 5. Jeg kan ikke komme bort fra den Tanke, at det i sig selv er fuldkommen rigtigt med Hensyn til Stilling, og jeg maa her naturligtviis holde mig til Ordene i Udvalgets Forslag, at naar man her vil kræve som Betingelse for Stilling, at det skal være en for al Værnepligt frigjort Mand, maa denne Betingelse føre med sig, at den, som stiller for sig, skal frigjøres for al Værnepligt. Maaskee har Udvalgets Mening med Ordene været den, som synes at gaae igjennem den nævnte Rigsdagsmands Ytringer, at Bedkommende ikke skal være fri for al Værnepligt, og at altsaa ikke heller den, der stiller for sig, skal blive fri for al Værnepligt; men tager man Ordene i Lovudkastet, som det foreligger fra Udvalget, er det tvivlsomt. Der staaer, at han skal være fri for al Værnepligt, og det er det Samme, som mit Endringsforslag gaaer ud paa, men for at der ikke skal kunne være Tvivl, er det at jeg i Slutningen af Paragraphen ønsker tilføjet, at den, der stiller for sig, altsaa den, der opføres som en for al Værnepligt frigjort Mand, ogsaa fremdeles skal være fri.

Naar den ærede Rigsdagsmand siger, at man paa den Maade gjør Stillingen vanskeligere, end den nu er, maa jeg dog bemærke, at den efter min Formening bliver lettere; thi naaget Forholdet jo ganske vist i saa Henseende var heldigere, da Loven af 1849 udkom, end nu, saa vil der dog ikke være saa Faa, som ville være frigjorte for al Værnepligt, og den Værnepligtige, som har været heldig nok til at

kunne stille en saadan for al Værnepligt frigjort Mand for sig, vil blive bedre stillet ved mit Forslag end efter Udvalgets, hvor han kommer til at lide under Byrden for den Deel af Værnepligten, som han tilbeels allerede har clareret, ved at stille for sig en aldeles frigjort Mand. Det forekommer mig aldeles klart, at skulde vor Tanke være den samme med Hensyn til de aldeles frigjorte, kan der ikke være noget i veien for at gaae ind paa mit Forslag, thi saa bliver jo kun den aldeles frigjort til Udskiftelse af Nullen, som stiller en for al Værnepligt frigjort Mand for sig. Den ærede Rigsdagsmand har indbegaaet mine Bemærkninger angaaende Tjenstbygtigheden, som jeg rigtignok fremdeles maa inhævere, ved at sige, at der er et Correctiv i saa Henseende i Udcastets § 5, Udvalgets § 4, hvorefter Ingen, der er undergaaet en Straf eller har begaaet en Forbrydelse, som nedfætter i den almindelige Mening, kan admitteres til Arigstjeneste; men hvis det var Tilfældet, hvorfor har saa Udvalget i sit § 25 optaget den Bestemmelse, som netop har gjort, at jeg har anseet det for rigtigt at stille mit Endringsforslag under Nr. 5. Naar Udvalget erkjender, at Udcastets § 5, Udvalgets § 4, indeholder en ganske almindelig Bestemmelse, kunde jeg forstaae, at man i § 25 slet ikke havde omtalt Andet end Tjenstbygtigheden og fastsat, at Ingen kan antages som Stillingsmand, som ikke i enhver Henseende er stikket til den Tjeneste, der fordres; men naar man, naaget man erkjender, at § 4 indeholder Alt, hvad det i den Henseende kommer an paa, tilfrelleligt udtømmende, dog i § 25 siger, at den Paagjældende ikke maa have udstaaet nogen Straf, er det saa ikke fornødent, at man i den næste Paragraph, hvor der er Tale om Tjenstbygtigheden, optager en Bestemmelse, som gjør, at man ikke kan argumentere fra, at Udvalget i en foregaaende Paragraph har fundet det nødvendigt ubtryffeligen at gjentage det, som man meente skulde være en Følge af § 4? Havde man i § 25 slet ikke omtalt Hensynet til begaaede Forbrydelser, saa vilde det ikke have været nødvendigt at komme med en saadan Bestemmelse, saa havde man den almindelige Regel at holde sig til; men naar man i § 25, uden Hensyn til den almindelige Be-